

HANNAMARIA MÄKINEN

TOIVOTON,
MUTTA
TOIVEIKAS
ELÄMÄ

Kotona oli pienenä kaikki hyvin
mutta kasvaessa ei enää oikein tuntunut siltä
koti oli vain talo, ei niinkään koti

Olihan minulla katto pääni päällä
ja ruokaa syötäväksi
kuitenkin tuntui siltä, että kotoa piti välillä päästä pois

Tykkäsin koulusta
pääsinhän kotoa pois
ja koulussa oli aikuisia, joita oikeasti kiinnosti

Enkä tarkoita, etteikö vanhempiani olisi kiinnostanut
he eivät vain osanneet näyttää sitä
ja olihan heillä omatkin ongelmansa

Mutta sanat, joita he käyttivät
jotka he voivat olla jo unohtaneet
minä kyllä tulen muistamaan aina

Tiedän, että yritit parhaasi
yritit parhaasi olla läsnä oleva vanhempi
mutta minusta ei tuntunut
että olisit ollut oikeasti läsnä

Olihan minulla fyysisesti
hyvä kasvaa ja olla
mutta sanasi satuttivat
tuntui epäreilulta nähdä kuinka
muilla oli oikeasti hyvä olla kotona

Muistan, kuinka olin jopa
kateellinen kavereilleni
niitä kehuistiin ja halattiin
minä vain mietin, mitä tein väärin

Nyt vähän vanhempana
olen alkanut ajattelemaan
etten minä ehkä ollutkaan
ainakaan ainoa, joka meillä teki väärin

En muista, että minua olisi kovin paljoa halattu
tai kehuistu
muistan, kuinka muut puhuivat, kuinka saivat viettää synttärit jossain sisäleikkipuistossa
mutta synnyin kesällä
eikä synttäreitäni oikeastaan sen kummemmin vietetty
sain pari lahjaa
mutta koskaan ei ollut juhlia
joihin olisi kutsuttu edes kavereita
tai sukulaisiakaan

Jos kotoa ei löydy sitä aikuista
joka oikeasti kuuntelee
niin että se välittyy ja tuntuu siltä
lapsi ja nuori alkaa tukeutumaan
toiseen aikuiseen

Niin minäkin
mutta en tukeutunut kehenkään
jolle ammattinsa puolesta kävin juttelemassa
sillä heihinkään en voinut luottaa

Mutta koulussa oli luotettavia aikuisia
joiden kanssa välillä juttelin
jos et ole kokenut saman kaltaista
sinun voi olla vaikea ymmärtääkään
kuinka kiitollinen oikeasti olenkaan heille

Muistan aina, kuinka 7-luokalla
olin paljon yksin
sinä kuitenkin huomasit minut
kysyit kuulumiset
ja osoitit läsnäolosi
pysähdyit juttelemaan välitunnilla, kun olin yksin

Puhumattakaan niistä kerroista
jolloin jäin juttelemaan hetkeksi tunnin jälkeen
silloin, kun tuntui ettei kukaan muu kuunnellut
sinä kuuntelit
sinä sanoit, kuinka vielä joku päivä kaikki olisi oikeasti hyvin

Onneksi opetit juuri suomen kieltä
sillä en edes usko
että olisin muuten uskaltanut
kirjoitustehtäviin yhdistää
niin suoranaisesti omaa olotilaani

Ja kiitos sinun
aloin uskomaan
että kirjoitustaitoni
ovat oikeasti ihan hyvät

Muistan aina, kuinka 9-luokalla
minulla oli melko vaikeaa
en pystynyt luottamaan ihmisiin
jotka työnsä puolesta yrittivät auttaa
tai niin he ainakin sanoivat

Sinä kuitenkin huomasit minut
huomasit ja kysyit kuulumisia
kuuntelit ja olit läsnä
sinuun minä pystyin oikeasti luottamaan

Sanoit, ettei varmaan tähän hetkeen auta
paljoa että uskonnon opettaja
näkee sinussa potentiaalia
10 vuoden päästä

Mutta kyllä sekin auttoi
ainakin vähän
itsekin odotin
pääseväni juurikin tulevaisuuteen

Mutta se, että pystyin
tarvittaessa juttelemaan sinulle
auttoi oikeasti
ja merkitsi paljon
läsnäolo on merkittävä asia
ja sinä osoitit olevasi läsnä

Olivathan vanhempanikin jossain määrin läsnä
mutta heidän kanssa oli vaikea puhua
ei siitä oikein koskaan tullut mitään
ja heidän läsnäolon osoitus ei ollut oikein vakuuttavaa
fyysisesti se oli oikein tarpeeksi, mutta eivät he oikein olleet henkisesti läsnä

Viillän käteeni
kuinka se viekin kivun pois sisältäni
ainakin hetkeksi

Hetkeksi silloin, kun eniten sattuu
silloin, kun en tiedä mitään muuta tapaa
haluan päästä tästä kivusta eroon

Tiedän, ettei se kannata
enkä halua nähdä jälkiä kädessäni
mutta totuus on kohtettava
ne ovat siinä, vaikka piilottaisinkin ne

Sattuu sieluun
sattuu niin paljon
haluaisin jo päästä tästä kivusta eroon

Miten päin tässä oikein pitäisi olla?
Kuinka tätä pitäisi jaksaa?
Onko jotain mitä voisin tehdä?

Haluaisin huutaa
mutta kun ei sekään auta
tuntuu siltä, ettei oikein mikään auta

Kaikki sanoo, että jutteleminen ammattilaisen kanssa voisi auttaa
mutta miten minun pitäisi luottaa ammattilaiseen?

He sanovat kuinka asia jää meidän väliseksi
mutta silti äitini tietää mistä olen jutellut
ei välttämättä tarkasti
mutta tietää kuitenkin
tietää ympäripyöreästi
mutta sekin on liikaa

Jos sanot että asia jää meidän välille
miksi se ei kuitenkaan jääkään

Ymmärrän, että olen alaikäinen
mutta ei sen pitäisi poistaa vaitiolovelvollisuutta
eihän?

Voitko halata minua?

Halata ja puristaa pahan oloni pois

En ole saanut paljoa haleja kotonakaan
ei se koskaan ollut meillä luonteva asia
ja sitä on turha enää yrittääkään muuttaa
se tuntuisi vain omituiselta

Enemmän omituiselta, kuin silloin
kun en ollut hyvin pitkään aikaan halannut ketään
ja kaverini halasi minua

Sana omituinen ei edes oikein kuvaa sitä
en oikein tiedä, mikä kuvaisi
joitain asioita on vain vaikea kuvailla

Lyhyitä tekstejä ja runoja siitä, miltä
minusta tuntuu ja on tuntunut

Puhutaan asioista, joista ei niin paljoa
puhuta. Tästä kirjasta löytyy ajatuksia
itsemurhasta, viiltelystä ja
riittämättömyydestä, mutta myös toivosta.
Isoin kysymys on se, että jos näkee
itsellään tulevaisuuden, miten sinne
tulevaisuuteen pääsisi? Toivoton mutta
toiveikas elämä tuntu jotenkin sopivalta
nimeltä tälle kirjalle, sillä käsittelen tässä
toivottomuutta ja toiveikkuutta kuitenkin.